

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

VY AV VADSTENA. — FOTO K. BJÖRLINGSON, JÖNKÖPING.

22:DRÅ ÅRG.

DEN 28 NOVEMBER 1920

N:o 9

Efter porträtt.

Miss Andersson

Genom en egendomlig glömska att jämföra antalet sammanräknade röster med antalet röstande har utgången av det redan den 17 oktober förrättade valet av kyrkoherde i Stockholms Storkyrkoförsamling och pastor primarius i Stockholms stads konsistorium först den 12 nov. kunnat officiellt fastställas. Det visade sig, att på förslag blivit uppförda kyrkoherden V. Montell å första, kyrkoherden N. Widner å andra och pastor Sam. Thysell å tredje förslagsrummet med resp. 998, 743 och 689 röster. Ehuru kyrkoherden Montell sålunda erhållit högsta röstetalet, lider det knappast något tvivel, att det blir den på andra förslagsrummet uppförde kyrkoherden Widner, som kommer att få mottaga k. m:ts utnämning. Då varje valseld upptog tre namn och kyrkoherde Widner stod främst på mer än hälften av samtliga vid valet avlämnade röstsedlar, men kyrkoherdarne Montell och Thysell endast på ett jämförelsevis obetydligt antal sådana, kan någon tvekan om församlingens önskan att erhålla kyrkoherde Widner till pastor nämligen icke råda och då inga invändningar mot hans vare sig kompetens eller lämplighet kunna göras, är det självklart, att k. m:ts utnämning faller på honom.

Nils Widner är liksom den på tredje rummet uppförde pastor Thysell född i Skåne — i Wä församling strax utanför Kristianstad — den 30 september 1870 och fyllde sålunda helt nyligen femti oår. Hans föräldrar — lantbrukaren Nils Nilsson och hans maka Elsa Ljungqvist — voro ett enkelt, kärnsunt bondfolk, som voro angelägna att giva den begåvade sonen den bästa möjliga uppfostran. Efter att ha genomgått Kristianstads högre allmänna läroverk, där han avlade mogenhetsexamen år 1891, kom han samma år som student till Lund, där han till en början ägnade sig åt grundliga humanistiska studier, som ledde till filosofie kandidatexamen avläggande 1894. Jämsides härmed hade han dock redan nu inriktat sig på studier för prästämbetet, avlagt teologisk-filosofisk examen 1892 och åhört föreläsningar inom teologiska fakulteten, som möjliggjorde för honom att redan år 1895 avlägga den teoretiska prästexamen. Som teologie studerande hade han förmånen komma under personligt inflytande av domprosten Pehr Eklunds väckande undervisning, av vilken han mottog ett djupgående inflytande utan att därav hindras från ett självständigt ståndpunkttagande i religiöst och teologiskt hänseende. Säkerligen till ej ringa del genom påverkan av Eklund, som även var hans nationsinspektör, beslöt han ytterligare fortsätta sina teologiska studier, avlade 1899 teologie kandidatexamen och tillbrakte höstterminen samma år som Tegnér-Oehlenschlägersk stipendiat vid Köpenhamns universitet. I början av år 1900 mottog han i Lunds domkyrka prästvigning för tjänstgöring i Lunds stift.

Det blev emellertid i huvudsak helt andra verksamhetsfält åt vilka Widner skulle komma att ägna sin rika förmåga. Under flera år hade domprosten Eklund arbetat för att giva de till över ett halftantat tiotusental uppgående svenskarne i den danska huvudstaden tillfälle att åhöra svensk predikan och komma i åtnjutande av själavård genom en svensk pastor. Planen möttes kanske till en början av ett visst misstroende å dansk sida, men sedan Eklund själv och ett antal andra skånska präster under någon tid upprätthållit regelbundna predikoturer i olika köpenhamnska kyrkor, som upplåtits för ändamålet, blev det snart uppenbart att här ett behov förelåg, som krävde tillgodoseende. Den svenska kolonien ådagalade genom sammanskott sitt intresse för saken, den svenska riksdagen ställde år 1900 frikostigt ett särskilt anslag till förfogande för ändamålet och år 1901 kunde Svenska kyrkans missionsstyrelse kalla Widner, som under sin Köpenhamnsvistelse hunnit bli

känd och uppskattad av svenskarne därstädes, i enlighet med dessas önskan att vara den förste svenske pastorn i Köpenhamn. I hela tretton år kvarstod han på denna post och utträttade därunder ett i hög grad välsignelserikt arbete, om vilket utan svårighet en hel volym skulle låta sig skrivas. Widners vinnande personlighet, lika som han var mot hög och låg och utrustad med ett lika varmt hjärta, när det gällde att bispringa lidandet och nöden, som han var i besittning av framstående talaregävor, när det gällde uppträdande i predikstolen eller i föreläsningsskatedern, gav impulsen till ett gemensamhetsliv bland svenskarne i Köpenhamn, som man icke på förhand skulle tänkt sig möjligheten av. Det dröjde heller icke länge, förr än han i den trevna Gustafskyrkan med tillhörande församlingshus och däri inrymda klinik skapade även en yttre medelpunkt för detta gemensamhetsliv, vilken för all framtid skall vittna om hans verksamhet bland dessa svenskar i församlingen. Själv i hög grad praktisk till sin läggning vann han här snart en outtröttlig medhjälparinna i sin maka, Ruth Elisabeth Liljekrantz — dotter av byggmästaren N. A. Liljekrantz i Kristianstad och dennes hustru Anna Person — med vilken han år 1904 ingick äktenskap och vars tidigare medicinska studier nu blevo till särskilt gagn. Det är icke för mycket sagt, att Widner efter som åren gingo blev de breda lagrens bland Köpenhamns svenskarne allt i allom, och det torde knappast finnas en enda svensk prästman, som kan göra honom rangen stridig som framgångsrik social föregångsman.

Ryktet om Widners framstående pastorala egenskaper gick också vida. Det nådde även till huvudstaden och då Saltsjöbadens unga samhälle utrustats med egen kyrka och gick att välja sin första församlingsskerde, vände sig detta samhälles skapare och kyrkans byggherre bankdirektör K. A. Wallenberg till Widner för att förmå honom att söka den lediga tjänsten. Visserligen icke utan tvekan och efter vad det uppgives först efter att ha tillförsäkrat sin Köpenhamnsförsamling icke oväsentliga ekonomiska fördelar fann han sig böra efterkomma denna framställning och kallades med stor majoritet genom församlingens val till kyrkoherde i Saltsjöbaden, där han sedan verkat. År 1917 utnämndes han av konungen till e. o. hovpredikant.

Trots sin omfattande praktiskt-pastoral verksamhet har Widner aldrig helt avbrutit sina förbindelser med universitetet. När 1912 riksdagen lämnat anslag åt en biträdande lärare å den praktiskt teologiska linjen i Lund, skattade sig därvarande teologiska fakultet lycklig över att till förste innehavare av denna tjänst kunna förordna Widner och sedan två år tillbaka upprätthåller han den motsvarande posten vid det uppsvenska universitetet och är direktör för det praktiskt teologiska övningsseminariet därstädes. Av Lunds teologiska fakultet promoverades han vid universitetets jubelfest 1918 till teologie doktor.

Det är, som av det anförda framgår, en i olika hänseende ovanlig kraft Storkyrkoförsamlingen denna gång kallat till evangeliiförkunnare å den predikstol, varifrån en gång Olaus Petris malmfyllda stämman ljudit. Platsen hör till svenska kyrkans fö nämligaste — pastor primarius i Stockholm är som bekant biskops vederlike — och ingen känner sig i tvivel om, att Nils Widner skall förmå att uppbära både dess värdighet och dess plikter på ett sätt, som motsvarar ämbetets traditioner. Snarare kan man undra, huruvida Storkyrkoförsamlingen kommer att bli den sista etappen på hans prästerliga bana och om han icke ändå till sist kommer att sluta sina dagar som tjänstgörande i det stift, vari hans vagga stått och vari han fått mottaga sin prästvigning.

Den 23 november fyllde den svenska socialdemokratiens ojämförligt främste man, hr Hjalmar Branting, sextio år. Firandet av dagen måste uppskjutas; fästföremålet befinner sig ju för närvarande fjärran från fäderneslandet som dess oriförande delegerad vid Folkens Förbunds första allmänna plenarförsamling i Genève. Det är en lika stor triumf för partiet som för den man, vilken som yngling i sin uppsats i modersmålet för mogenhetsexamen gav uttryck åt sin förtröstan, att "dagens utopier äro morgondagens verkligheter". Säkert är, att hr Hjalmar Branting i denna stund är den ende svenske politiker, vars namn har världsklang.

Här skall intet försök göras att lämna någon teckning av den socialdemokratiska ledarens politiska bana: det skulle vara detsamma som att skriva det svenska socialdemokratiska partiets historia. Att detta parti, trots sin bekännelse till internationalen, har sin alldeles särskilda nationella egenart, kan icke vara fördolt för någon, som varit i tillfälle att jämföra det med motsvarande partier i andra länder, och att så är förhållandet beror utan allt tvivel främst på hr Hjalmar Brantings utomordentliga personlighet. Bengt Lidforss har på tal om Branting en gång citerat Theodor Mommsens berömda karaktäristik av Julius Cæsar, denne man, som var "uppfylld av republikanska ideal och samtidigt bören till konung", som lidelsefullare än någon annan kastat sig i tidströmningens upprörda flod och ändå i varje ögonblick bevarade statsmannens fina urskilning för den gräns, som skiljer det möjliga från det omöjliga. Hans beundransvärda åskådningsförmåga, skriver Mommsen, uppenbarade sig i säkerheten och utförbarheten av alla hans anordningar, även där han befallde utan att se med egna ögon. Hans minne var oförligneligt, och det var honom en lätt sak att samtidigt och med samma säkerhet utföra helt olika företag. Fastän gentleman, geni och monark, hade han dock ett hjärta. Med sin samtids dugligaste och kärnfullaste män, höga som låga, stod han i ett vackert vänskapsförhållande, med var och en efter hans art. — All ideologi och allt fantastiskt var honom fjärran. Det är självklart, att han var en lidelsefull man, ty utan lidelse finns det ingen genialitet, men hans lidelse var aldrig mäktigare än han själv. Han har haft sin ungdom, och sånger, kärlek och vin hade även i levande livet dragit in i hans sinne; men det trängde dock aldrig fram till den innersta kärnan av hans väsen. — Han var alltigenom realist och fristående människa; och vad han grep sig an med och brakte till stånd, det var genomträngt och buret av den geniala nykterhet, som betecknar hans innersta egendomlighet. Det var denna, som han hade att tacka för sin förmåga att ostörd av erinringar och förväntningar leva energiskt i ögonblicket, att alltid handla med samlad kraft och ägna sin fulla genialitet även åt ringa och obetydliga värv; och det var också denna geniala nykterhet, som skänkte honom den "underbara glättighet", som i onda och goda dagar blev honom trogen". — Man kan, om man är historiker sätta ett och annat frågetecken vid denna karaktäristik, i den mån den avser Cæsar; men man kan omöjligt bestrida, att Lidforss har rätt, när han säger, att detta är ju Hjalmar Branting upp i dagen, *han och ingen annan!*

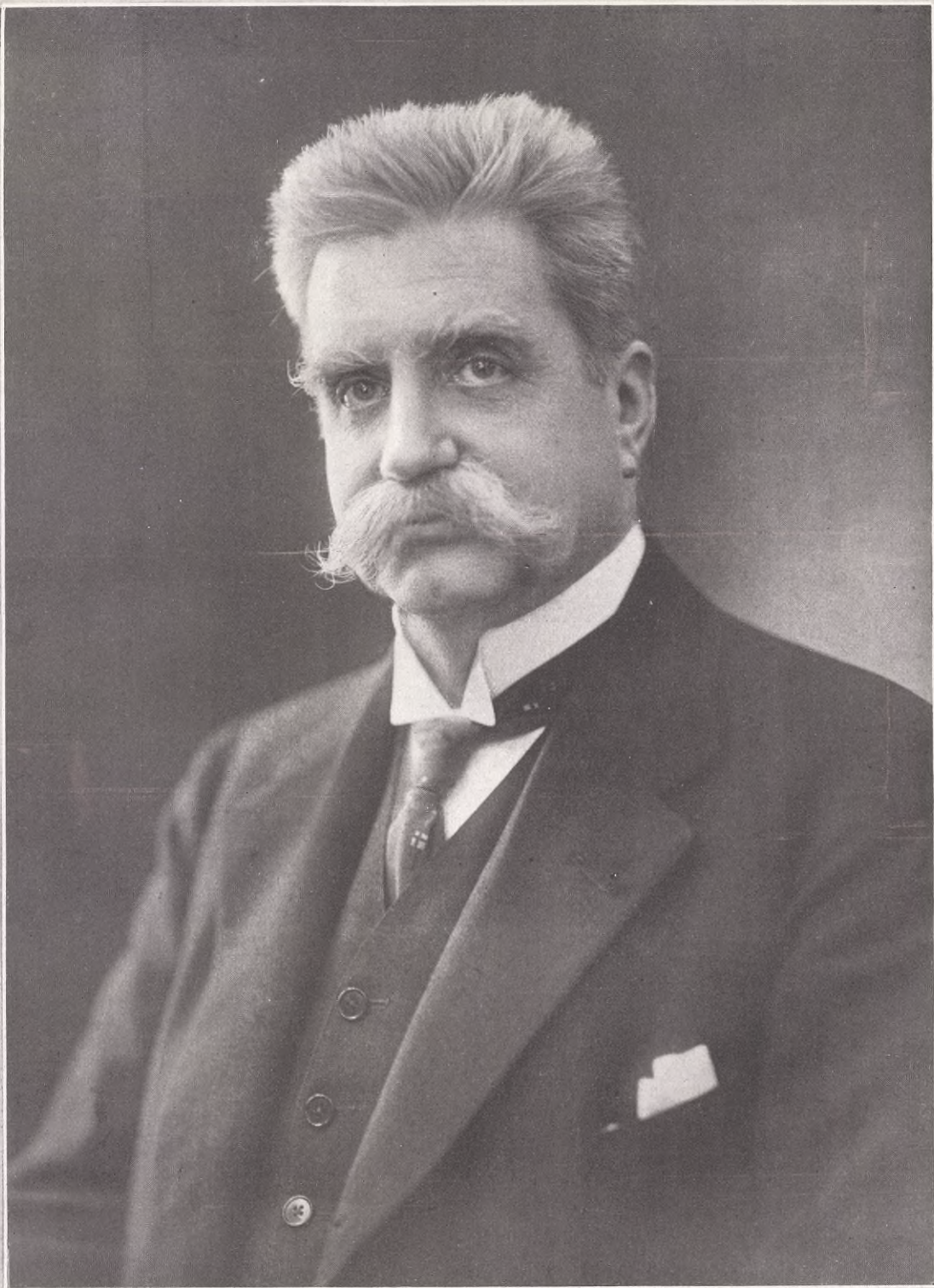
Med denna geniala nykterhet är det endast naturligt, att Hjalmar Branting icke haft mycket till övers för det abstrakt spekulativa, som vidlåder socialdemokratien i så många länder och som väl ytterst sammanhänger

med, att dess teori leder sitt ursprung ur den judiska anden. Branting är trots sin mycket överklagade ententevänlighet en fullblodsgerman, så fullblods som endast en äkta svensk kan vara det. Redan Lidforss har påpekat det maktiga germanska drag av känslighet och ideell gripenhet, som finnes på djupet hos honom och som Lidforss sätter i motsats mot det viljestyrda, behärskade, uthålliga hos honom, vilket i motsats härtill av denne betecknas som någonting romerskt. Med vad rätt? kan man ha skäl att fråga. Är icke även detta allvarsdrag, denna lidelsefulla energifyllda någonting, som vi känna igen från de främsta av våra egna nordiska hövdingar? Vad som givit honom en särfärg är väl närmast hans naturvetenskapliga bildningsunderlag — han var astronom, innan han blev politiker; även i det hänseendet en motsats till socialdemokratiens teoretiska grundläggare, vilka — Engels ej mindre än Marx — voro spekulativa filosofer ur Hegels skola.

Det behöves icke mycken jämförelse för att se, huru Hjalmar Branting reser sig ur den övriga skaran socialdemokratiska föregångsmän i vårt land som hövdingen huvudet högre än allt det övriga folket. Det vore förhatligt att här nämna namn; det är tillräckligt att tänka sig, huru det för partiet skulle se ut, om han plötsligt vore borta. Det är också hans personlighet som givit partiet dess prägel: han är utvecklingssocialist och intet annat land äger ett socialdemokratiskt parti av mera bestämt utvecklingssocialistisk typ än just Sverige. På den Marxska katastrofteorien har han aldrig trott lika litet som på välsignelsen av en våldsam omstörtning av samhället. I fackföreningsrörelsens höjande av lönerna och förbättrande av arbetsvillkoren, i kooperationens värn mot arbetarnes uppskörtning som komponenter, i den allmänna rösträtt, som giver det förr rättslösa proletariatet en politisk maktställning — i detta såg han redan från början av sin bana och långt innan Bernstein börjat sin kritik av den ortodoxa marxismen de möjligheter som på fredlig väg leda fram mot det socialistiska samhällsidealet. Mot den materialistiska historieuppfattningens förmåga att giva svar på alla utvecklingens gåtor ställde han sig kritiskt och tvivlande redan så tidigt som 1889.

Och försvarsnihilist har han aldrig varit. Tvärtom har han, när det gällt, framträtt som en hängiven patriot och aldrig funnit patriotism och socialism vara några oförsonliga motsatser. Varje nation har rätt att leva sitt eget fria liv, oberoende av andra, det har varit hans internationella politiska rättesnöre. För den skull borde ock försvaret upprätthållas, men läggas på den folkliga bas, som ensam kunde garantera dess bestånd i ett demokratiskt styrt land. På den punkten har han väl haft svårast att få partiet att följa sig. Men åtskilligt tyder på att det numera kommit på väg. Händelserna 1914 kunde för honom som för Karl Staaff visst verka hämmande, men icke hindrande.

Oberoende av politiska partiståndpunkter äro för visso alla svenskar stolta över att som landsman räkna en personlighet med Hjalmar Brantings av hela den internationella arbetarevärlden erkända lysande egenskaper. Det är icke blott en partihyllning, som kommer honom till del på sextioårsdagen. Det är en välönskan från hela folket om lycka och framgång i det arbete på folkens sammanväxring till en stolt organisation i fredligt och befruktande samliv, som han nu i livets höst får sig ålagt som kronan på sin livsgärn.

Det är inte ofta svenska folket enas i en enda gemensam känsla, ännu mera sällan är detta fallet när det gäller, icke en händelse, men en personlighet. — Men allra mest sällsynt är detta väl när en samtida personlighet är föremålet för en sådan enighet i känsla och erkännande. — Hjalmar Branting har väl icke alltid varit enighetens symbol och är det förvisso icke heller nu. Hans politiska åsikter äro långt ifrån allas, men man frånkänner honom ej längre de stora och i mångt beundransvärda personliga egenskaper som slutligen flyttat honom från den högsta äreposten bland det arbetande folket till hela folkets främste förtroendeman. Och när han, av politiska partiförhållanden lämnar sitt statsmannaämbete, övertager han förtroendet att främst företräda sitt lands intressen bland de nu församlade ombuden för alla de stora och små makterna som utgöra Folkförbundet. I denna mellanfolkliga församling lyssnar man till Hjalmar Brantings ord som till ingen levande svensks. Och vad hans ord betyda nu och ha betytt utåt under alla dessa år av ovisshet och osäkerhet veta vi alla, vilken politisk mening man än må hysa. För mängden är lyckönskan till 60-åringen en hjärtlig hälsning till vännen eller meningsfränden, men för mängden är det det behöv en rättsinnes man kan känna att få trycka dens händer som man förut vägrat erkänna.

Pressfoto.

MR. ELKUS,
den amerikanske Ålandsrapportören, nu
anländ till Stockholm.

Den tredje ålandsrapportören, förre ambassadören i Konstantinopel, överdomare Abram J. Elkus, anlände till Stockholm den 16 nov. i sällskap med sin fru och sin sekreterare, mr O. car Longfellow Milmore, åren 1917—1918 sekreterare vid härvarande amerikanska beskickning. Han möttes vid Centralstationen av amerikanske ministern mr Ira Nelson-Morris, medlemmar av legationen, en representant för utrikesdepartementet och Ålandsrapportörernas sekreterare, konsul Nielsen.

Mr Abram J. Elkus är född år 1867 i New York av judisk börd och studerade först juridik vid Columbiauniversitetet. Han är till sin politiska åskådning demokrat och har varit detta partis ombud i en mängd enskilda och offentliga uppdrag, bland annat ordförande i Lawyer's Association och har under åtta års tid beklätt posten som "regent", ungefär motsvarande vår universitetskanslär, vid The State University of New York. För närvarande är han medlem av staten New Yorks högsta domstol, som består av sammanlagt tio medlemmar. Han har en gång lörut, år 1907 besökt Sverige, då han samtidigt också reste i Norge och Danmark men har däremot aldrig besökt Finland. Den 6 nov. lämnade mr Elkus New York ombord å Olympic och anlände den 13 till Southampton. Genom särskilda anordningar kunde han efter endast en halvtimmes uppehåll lämna London och från Harwich över Köpenhamn och Malmö fortsätta den verkligt rekordnässigt hastiga resan till Stockholm.

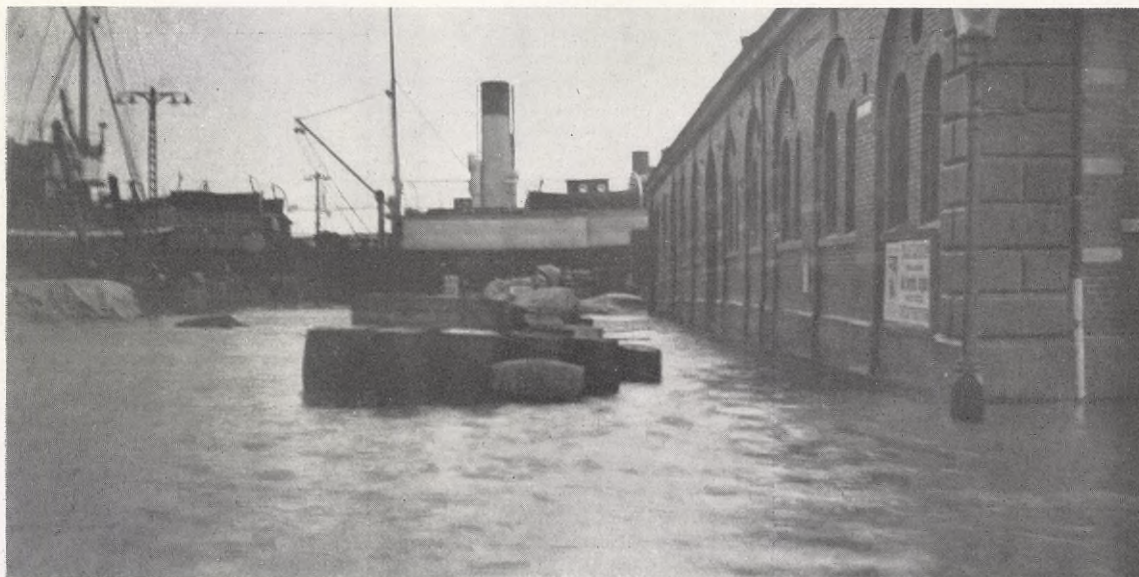
GENERALKONSUL ERIC COLEBAN, KRISTIANIA, vilken lär vara starkt påtänkt som överkommisarie i Danzig efter sir Reginald Tower. Efter porträtt.

T. v.: GENERALSUPERINTENDENTEN REINHARD, den författningsgivande församlingens president.

T. h.: FRISTADEN DANZIGS NYA FLAGGA "två vita kors i rött fält". Nederst: FRISTADEN DANZIG PROKLAMERAS i närvaro av överkommendanten över de engelska trupperna, general Hacking, ställföreträdande överkommisariern överste Strutt jämte samtliga representanter för de allierade och utländska konsulerna (t. h. å foton). Efter fotografier. Text å sid. 139.

FRÅN STORMDAGARNA VID VÄSTKUSTEN. Kajen i Göteborgs hamn under vatten. Bild från tullpackhuset.
Foto. Gbgs fotomagasin.

Chefen för Kronprinsens husarregemente överste J. V. E. D. af Sandeberg föll den 19 nov. offer för en olyckshändelse. Översten som nämnda dag deltog i en jaktritt i Arlövs-trakten störtade med sin häst vid ett av hindren samt spräckte i fallet mot marken huvud-skålen och ljöt en omedelbar död.

Överste John Victor Edward David af Sandeberg var född i Ystad 1871. Underlöjtnant vid Skånska dragonregementet 1889, blev han major i armén 1915, vid Norrlands dragonre-gemente 16, överstelöjtnant vid Skånska dragonregemntet 1918 samt överste i armén och chef för nyssnämnda reg-emente 1920. Adjuvant hos konungen 1915, överadjutant 1920. Den bort-gångne var en synnerligen intresserad och skicklig officer, expert särskilt i fråga om kulsprute-vapnet och kavalleriets tjänstgöring vintertid. Kommunalt intresserad och insiktsfull, togs hans kraft i anspråk inom Ystads stadsfullmäktige sedan 1907, från 1913 i egenskap av v. ordi.

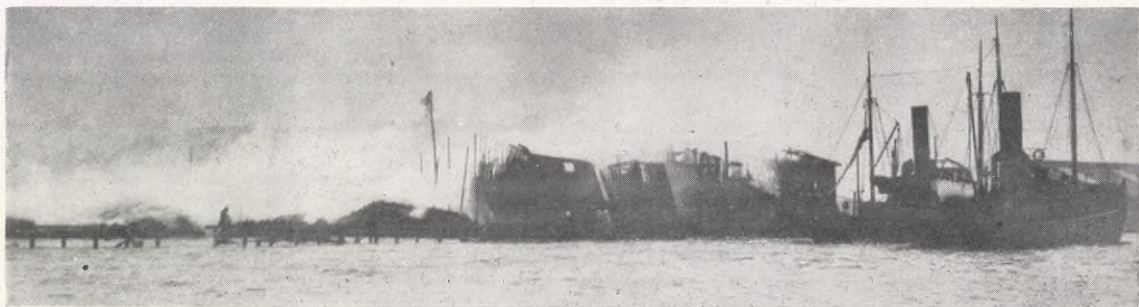

Efter porträtt.

ÖVERSTEN OCH CHEFEN FÖR KRONPRINSENS HUSARREGE-MENTE EDWARD AF SANDE-BERG, om'kommen under en jakt-ritt den 19 nov.

DEN NYA AUTOMOBILLIKVAGNEN I STOCKHOLM, Fressfoto.

GÖTEBORGS FISKHAMN SANLÄGGNINGAR UNDER EN ÖDELÄGGANDE ELDSVÅDA. (Foto. Gbgs fotomagasin.)

FOLKFÖRBUNDETS FÖRSTA DELEGERADEMÖTE I GENÈVE.

1. HOTEL NATIONAL, där Folkförbundets byråer för de olika nationerna äro inrymda.

2. "REFORMATIONS-SALEN", där det första delegerademötet ägde rum.

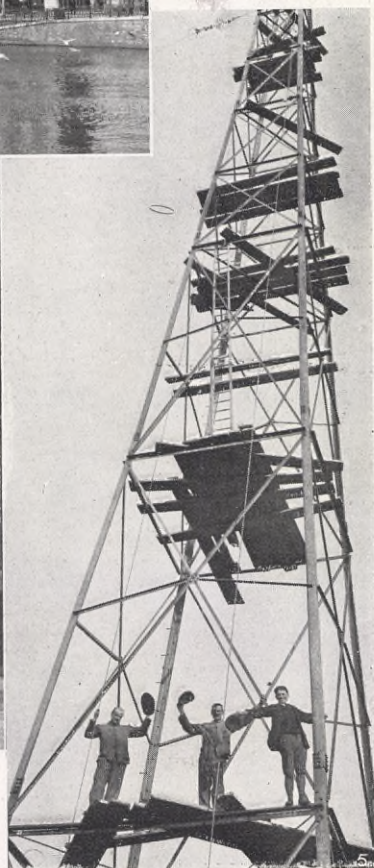
3. VY AV GENÈVE MED HOTEL BERQUES (i bakgrunden) varest ett flertal delegerade residera (se sid. 138).

4. FOLKFÖRBUNDETS BIBLIOTEK I HOTEL NATIONAL.

5. TILL PRÄSSENS TJÄNST.

Det av London Mærcani-bolaget på en recordtid av 14 dagar resta 200 fot höga trådösa telegraftornet.

DÄR VÄRLDSÖDEN AVGÖRAS. DET FÖRSTA

1. EXCELLENSEN PAUL HYMANS (Belgien), folkförbundets mötespresident.
 2. FÖRUTVARANDE STATSMINISTERN HJALMAR BRANTING (Sverige), en av de neutrala makternas mest bemärkta personligheter jämte maka, fru Anna Branting.
 3. EXCELLENSEN TITTONI (Italien). 4. M. BOURGEOIS (Frankrike), Folkförbundets president.

EFTER ORIGINALFOTOS FRÅN GENEVE

STORA FOLKFÖRBUNDSMÖTET I GENÈVE.

Den 15 november 1920 är ett datum, som alltid kommer att beteckna en minnesdag i mänsklighetens historia. Den dagen sammanträdde nämligen i Genève för första gången en representation för det största statsförbund, som hittills existerat i världen — "Nationernas liga" — till överläggning om bästa sättet att trygga världsfreden och därmed sammanhängande för alla

1-3. NÄR DET FÖRSTA FOLKFÖRBUNDSMÖTET ÖPPNADES.
EFTER ORIGINALFOTOS FRÅN GENÈVE.

FRAMFÖR DELEGATERNAS RESIDENS I HOTEL BERQUES.
Se foto. 3 å sid 135.

FÖRUTVARANDE FRANSKE UTRIKESMINISTERN GABRIEL
HANOTAUX x.
Efter originalfotos från Genève.

folk och stater gemensamma angelägenheter. Lyckas församlingen i sin uppgift, kommer förvisso årssdagen av detta första sammanträde att firas som en högtids- och glädjedag jämförlig endast med julen. Misslyckas den, förtjänar den lika fullt att erinras, om och som en mänsklighetens allmänna gemensamma böne-, bot- och fastedag, ty då betyder den skrinläggningen för oöfverskådlig framtid av vad man förväntat skola bli uppfyllelsen av seklers förhoppningar.

Det behöver icke utvecklas, hurusom det Folkens Förbund, som fått sin första organisation genom Versailles-freden, ingalunda motsvarar de förväntningar man särskilt i de neutrala länderna och hos de besegrade folken ursprungligen knutit vid tanken därpå, sådan den först framfördes av Woodrow Wilson. Om än Folkens Förbund, sådant det nu träder ut i livet, ingalunda kan karaktäriseras som ett direkt missfoster, är det dock uppenbarligen långt ifrån fullgånget. Amerikas Förenta stater, varifrån dock tanken fram-

förts, ha ju hittills hållit sig på avstånd och åt de besegrade folken har tilltråde ännu icke blivit beviljat; de statsbildningar, som trätt i det forna ryska tsarrikets ställe, befinna sig med sina många millioner invånare likaledes utanför detsamma. Men det är endast i gudarnes värld ett sådant under kan inträffa, som det, då Vishetsgudinnan fullkomlig både till växt och gestalt sprang fram ur Olympierns huvud; i människornas värld måste tiden få verka sitt verk och fullkomligheten stå som ett mål, vilket väl städes måste eftersträvas, men aldrig helt kan uppnås. Mycket är dock vunnit redan genom sammankomsten av representanter för så många folk och stater, mycket genom uppställandet av ett mänsklighetens enhetliga statssystem som den högsta statskonstens mål.

Vad man hittills erfarit om mötets förhandlingar, har inte varit ägnat att giva de olycksprofeter rätt som från början funnit idén dödsdömd. Tvärtom hava ord förnummits, som visserligen hittills ännu intet varit annat än ord, men dock ljudit hoppgivande. Ett resultat väntas också med säkerhet framgå som frukt av förhandlingarna: organisationen av den ständiga världsskiljedomstol, vilken redan genom sin existens måste komma att oerhört minska antalet ämnen till vapenkonflikter mellan civiliserade folk. Helt fri från Kains arvedel lär statssystemet väl lika litet bli som det särskilda folksamhället. Men redan erkännandet av femte budets giltighet även i staternas och folkens överindividuella värld skulle betyda ett framsteg, vartill världens politiska historia hittills icke förmått uppvisa motslycke.

Öppningshögtidligheten, vilken ägde rum i "Salle de la Réformation", en byggnad, vilken eljes användes som konsertokal, präglades av en enkelhet, som stod i påfallande kontrast till det världshistoriska ögonblickets åtminstone förväntade stora betydelse — inledandet av en ny ära, där icke makten utan rättens skall vara den bestämmande faktorn vid de mellanfolkliga tvistefrågornas lösning. Staden Genève hade dock smyckat sig till fäst. Allmän flaggning ägde sålunda rum, över hotellet vajade de där boende delegationernas nationsflaggor, butikerna hölls stängda och befolkningen såväl från staden som den omgivande

bygden strömmade till platsen vid konferensbyggnaden för att vara åsyna vittne till den historiska händelse, då det första världsparlamentet samlades till överläggning. Kl. 2 e. m. anlände de olika delegationerna, vilkas medlemmar voro civilklädda, och inträdde i konferensbyggnaden, vid vars ingång schweiziska gendarmar i röda uniformer posterade. I mötsalen, där inga som helst fästliga anordningar vidtagits, togo delegationerna plats i alfabetisk ordning på de för dem framtädda bänkarne.

Efter inledningsanföranden av schweiziske förbunds-presidenten Motta och belgaren Hymans övergick mötet till val av ordförande, varvid den förstnämnde föreslog att Hymans med acklamation skulle utses till den höga förtroendeposten. Svenske delegeraden f. v. statsministern Branting ville med allt erkännande av den föreslagna stora personliga förtjänster dock hemställa, att valet stadgeenligt förrättades med så sluten omröstning. Det vore nämligen av vikt att få till stånd en tradition härtinnan, då man ju i framtiden icke alltid skulle kunna räkna med att hava att tillgå så enande namn som Hymans. Ordföranden i Folkförbundets råd f. presidenten i franska senaten Leon Bourgeois, vilken erhöi stöd även av den italienska delegationen, talade för att en avvikelse från stadgarne skulle medgivas som en hyllning åt det land den föreslagna företrädde. Den svenska ståndpunkten segrade, och Hymans valdes till konferensens ordförande med 35 av de 41 avgivna rösterna. Den av Branting sålunda hemförda segern tillmättes den allra största betydelse, i det att den öppnat vägen för det personliga initiativet och inflytandet samt givit förhandlingarne en prägel av realitet.

Konferensen har efter öppningshögtidligheten haft dagliga sammanträden, vid vilka hittills huvudsakligen frågor som rört arbetsordningen debatterats. I anslutning härtill hava en rad viktiga beslut fattats. Det har sålunda bestämts att de på arbetsprogrammet stående frågorna, innan de upptagas till behandling och avgörande av konferensen, skola utredas av de tillsatta sex kommissionerna. Dessas förhandlingar skola icke vara offentliga men protokollföras och protokollet med största möjliga skyndsamt publiceras. Varje kommission står under ledning av en president och två vicepresidenter samt räknar som medlemmar en representant för varje vid konferensen företrädd nation. Av de svenska delegeraderna är Branting president i kommissionen för avväpningen, blockaden och mandatet samt medlem av kommissionen för upptagandet av nya stater i Folkförbundet, frih. Marks von Württemberg är medlem av kommissionerna för de allmänna organisationerna och den folkrättsliga domstolen samt justitierådet Trygges medlem av kommissionerna för de tekniska och hygieniska organisationerna.

Bland övriga beslut som folkförbundet fattat kunna nämnas att i överstämmelse med den svenska delagationens förslag, fri diskussion skall äga rum rörande de arbeten som slutförts av förbundsrådet samt att delegeradesuppleanterna skola tillåtas att deltaga i arbetet, vilket ur nordisk synpunkt måste tillmätas stor betydelse, enär de skandinaviska delegationerna äro de enda, som ino n sig räkna suppleanter.

Folkförbundets sjätte utskott, vars ordförande som ovan nämnts Branting är, och som har att behandla avrustningsfrågor, har fattat det principiellt viktiga beslutet om offentlighet i sina förhandlingar och om att lämna prässen tillträde till dem.

Text till bilder å sid. 142.

Nyvalen till grekiska parlamentet, vilket föregåtts av en våldsam politisk strid mellan det republikanska regeringspartiet under ledning av konseljpresidenten Venizelos och den monarkistiskt sinnade oppositionen, hava nu ägt rum och lett till en lika oväntad som överyväldigande seger för det sistnämnda partiet. Konungadömet anhängare hava sålunda erövrat 250 mandat under det att motsättningspartiet erhöi endast 118. Den närmaste följden av valutgången blev den Venizeloska regeringens avgång och bildandet av ett monarkistiskt kabinet med den rojalistiske ledaren förre ministern Rhallis som konseljpresident, utrikesminister och t. f. justitieminister. Denne avlade omedelbart statsrådseden inför riksförstämmandet Coundouriotis, vilken han därpå uppmanade att demissionera. De övriga medlemmarna av regeringen avlade eden inför konung Georgs efterlämnade gemål, crotning Olga som förklarar sig villig att i enlighet med landets konstitution och på grund av "sin älskade sons konung Konstantin frånvaro tills vidare övertaga regentskapet". Konseljpresident Rhallis uppfordrar i ett manifest det grekiska folket att visa nationell enighet och att lojalt stödja landets nya regering. Men hänsyn till utrikespolitiken har Rhallis förklarar, att Grekland öde allt fortfarande är knutet till de allierade makterna och att parlamentets förändrade sammansättning icke kommer att medföra någon omkastning i utrikespolitiskt hänseende.

Konung Alexanders nyligen timade fränfalle och utgången av parlamentsvalen hava rullat upp den grekiska konungafrågan i hela dess vid. Det är knappast troligt, att denna fråga, där så många motstridiga intressen göra sig gällande, skall kunna lösas utan svåra slötningar. Exkonung Konstantin, som f. n. tillsammans med sin familj betin ier sig i Luzern, har förklarar att han visserligen icke vill tilltvinga sig den grekiska konungakronan, men är villig att mottaga den, om folket efter allmän omröstning erbjuder honom densamma. Exkonungen åtnjuter en utomordentligt stor popularitet hos grekiska folket och en omröstning skulle tvivelsutan tillförsäkra honom det eftertraktade mandatet. Vid konungafrågans lösning måste dock även ententemakternas ställningstagande komma att öva inflytande. Både den engelska och den franska regeringen hava oförtydligt låtit förstå, att de komma att inlägga sitt veto mot konung Konstantins återupp-

sättande på tronen. Det blir emellertid ett svårt problem att få ett dylikt ingripande i en suverän nations egna inre angelägenheter att passa i stycke med de av ententen högtidligen proklamerade principerna om folkens självbestämmande.

Under det att rojalisterna i Grekland med glädjedemonstrationer fira den vunna valsegern har det republikanska partiets ledare förre konseljpresidenten Venizelos, konug Konstantins oförsönliga fiende, under brittiskt skydd flytt ur landet och begivt sig till Nizza. Hans fall har kommit som en fullständig överraskning och förefaller oförklarlig med hänsyn till de utomordentliga tjänster han gjort sitt land. Genom sin diplomatiska smidighet och sällsporda handlingskraft lyckades det Venizelos icke blott att lotsa Grekland ut ur de svåra utrikespolitiska förvecklingar, i vilka det under kriget råkat utan även att i den allmänna fredsuppgörelsen utverka landets gränser på ett sätt som vida överträffade det grekiska folkets dröm om ett nytt mäktigt Stor Grekland med Syd-Epirus, Macedonien, Tracien och Smyrna som nyförvärvade landsdelar.

Till bild å sid. 134.

Ett orkanartat oväder, vilket i våldsamt och omfattning icke ägt sin motsvarighet under de senaste decennierna rasade den 15 och 16 nov. över hela västra Europa från Biscaya-buften upp mot Island, sträckande sina verkningar in över kontinenten och de skandinaviska länderna. Ovädret, vilket på sina ställen åtföljdes även av åska, anställde stora fördörelser och vållade ett betydande antal olyckor, särskilt utefr kusterna. Från alla håll hava ingåt meddelanden om strandningar och förlisningar, åsknedslag med därav vållade eldsvådor, ramponerade fördrämningar, skador å telegraf- och telefonledningar m. m. Även i de svenska farvattnen hava förekommit ett flertal strandningar och haverier, utan att dock därvid några människoliv gåt till spillo. Ett osedvanligt högt vattenstånd rådde under ovädersdagarne och gav på olika platser utefter kusterna anledning till svåra översvämningar. I Göteborgs hamn steg vattnet 1,4 m. över det vanliga vattenståndet, den största stigning som förekommit under de senaste sexton åren, samt nådde högt över kajkanterna och översvämmande stora delar av hamnområdet. Indirekt framkallades härav en förhärjande eldsvåda i magasinbyggnaderna på den från Stigbergskajen utgående fiskhamnspiren. I ett längst västerut på piren liggande magasin för arades nämligen ett parti karbid, vilket när det nåddes av den i byggnaden inträngande och ständigt stigande vattenfloden förigasades. Den utströmmande eldfångda gasen antändes, troligen av gnistorna från någon passerande ångare, och hela magasinet stod i samma ögonblick i lågor, vilka i den rykande svävstliga stormen fördes in över de bredvidliggande tätt hoppytrade magasinbyggnaderna. Hela magasinområdet bildade när brandkären anlände ett enda eldhav. Släckningsarbetet försvarades i hög grad av att brandmännen på grund av översvämningen måste vada i det djupa vattnet, vilket på sina ställen steg dem ända till bröstet. Brandskadan anses uppgå till inemot en halv mill. kr.

Till bild å sid. 133.

Folkförbundets råd har i dagarne haft Darzigfrågans ordnande under behandling. Enligt de fattade besluten berövas Danzig all militär befogenhet även när det gäller försvar. Anfalles staden, i strid mot folkförbundsrådet, ska i det ällgva rådet att genom någon av de till förbundet anslutna makterna säkerställa stadens skydd. I fristaden Danzig, som den officiella benämningen är, skall språket vara tyska, dock med rätt för den polsktalande delen av befolkningen att inom sina delar av staden i skolor och den inre förvaltningen använda den egna munarten. Folkförbundet skall representeras i Danzig genom en av detsamma utsedd högsta kommissarie. Fristaden Danzig kommer att konstitueras den 15 dec.

Till bild å sid. 144.

Problemet att minska den personliga risk, som ännu i stor utsträckning vidläder lufttrafiken och hindrar dess fulla utnyttjande i samfärdselns tjänst, sysselsätter livligt olika länders flygmaskinskonstruktörer. Arbetet härpå har även givit goda resultat, ehuru själva målet, fullständig riskfrihet, ännu är långt borta. En ny betydande vinst har gjorts av fransmannen Levassieur, en av pionärerna inom den franska flygmaskintekniken. Han har tillsammans med två andra experter på området, Latham och Gastambide, konstruerat ett aeroplan, åt vilket flygaren efter behov kan giva en större eller mindre vingtyta. När maskinen nyligen demonstrerades på flygfältet vid Etampes, upprådde den vid minsta vingtyta en hastighet av 125 eng. mil i timmen. Flygaren förde aeroplanet till en höjd av 3,000 m. och anträdde där efter nedstigningen, varvid han med hjälp av en maskinell anordning fällde ut två extra virgar. På grund av den större vingtytans betydligt ökade bärfkraft kunde i flygaten sänkas ned ända till 37 eng. mil. i timmen. Landningen försiggick på grund av den låga farten med utomordentlig läthet och utan risk.

INNEHÅLL: Pastor Primarius Nils Widner (biografi och helsidesporträtt) — F. v. statsministern Hjalmar Branting 60 år. — Överste J. V. E. D. af Sandeberg †. — Ålandsfrågan — Folkförbundskonferensen i Genève. — Spanska konungaparet i Paris. — Systemskiftet i Grekland. — Thorvaldens 150-årsjubileum. — Fristaden Danzig. — Teaterpremierer. — Porträtt och bilder till dagskrönikan.

MÄRKLIGA SCENPREMIÄRER.

Efter fotograf

STRINDBERGS "FOLKUNGASAGAN" PÅ LORENSBERGSTEATERN I GÖTEBORG.

TRE 1-AKTS OPEROR AV
PUCCINI PÅ K. TEATERN.

1. SCEN UR "GIANNI
SCHICCHI" längst t. h. herr
Conny Molin (Simone).

2. SCEN UR "MANTELN":
Fröken Anna Edström (Georg-
ette) och herr David Stock
man (Henri).

3. SCEN UR "SYSTER ANGE-
LICA". Fru Ruth Whitefield-
Althén (titelrollen).
Text å sid. 143.

En av de mäterligt uppsatta scenerna. T. v. under tronhimmeln: Konung Magnus (herr Blickingberg) med sin moder (fru Seelig-Sandgren och sin gemål (fröken Doris Nelson); t. h. Konung Erik (herr Landberg) med gemål (fröken Bäre). — Text å sid. 143.

Fotos. Almqvist & Preinitz, Sthlm.

1 LONDON: EN MÄRKLIG TRIO VID CENOTAFIET (se föreg. n:r). Fr. v. James Lowther (talman), mr. Asquith (den liberale ledaren) och mr Lloyd George (premiärministern).

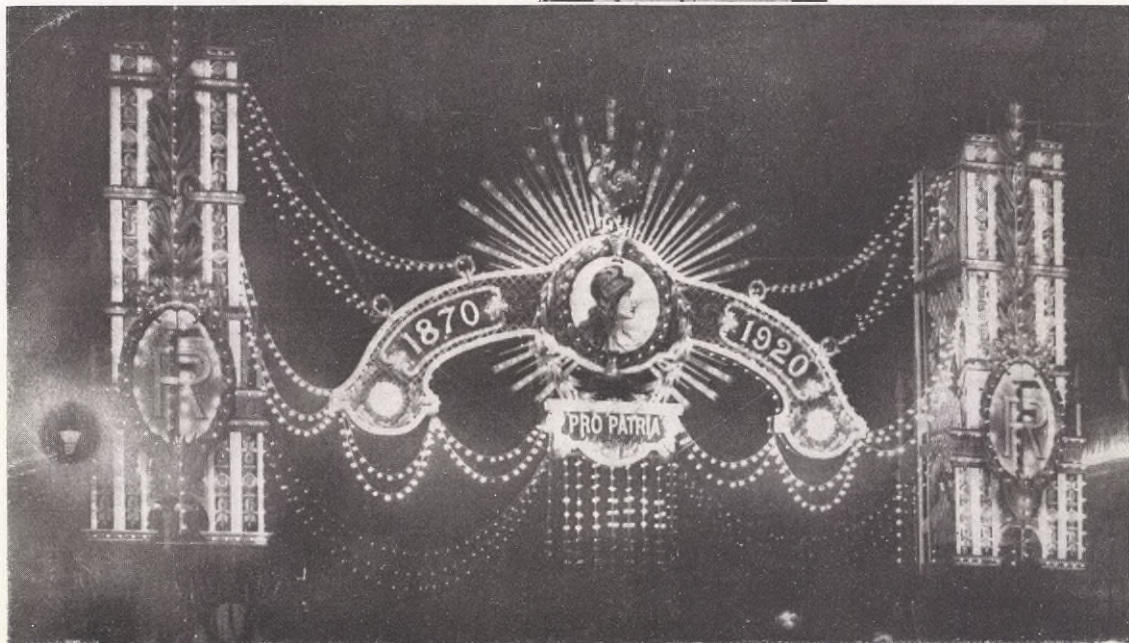
3 GENERAL COURAUD, Franske guvernören över Syrien på besök i Paris.

4 PLACE DE L'OPÉRA under den stora illuminationen. Efter fotos.

2. I PARIS: GENERAL GALLIENI, under kriget generalguvernör i Paris. Då staden var allvarigt hotad organiserade han snabbt avsändandet av hela stadens garnisonstrupper per motorbilar till häjdande av det tyska anfallet. Det var också han som uppgjorde planen till det första slaget vid Marne, där krigets slutliga utgång egentligen avgjordes. Han anses som en av Frankrikes främste segerhjältar och ett monument skall resas åt honom framför Paris rådhus.

K. H. J. J. J.

GREKLANDS KONUNGAPAR: T. v. Exkonung Konstantin med gemål och prins Paul samt prinsessorna Helena, Catherine och Irene.

T. h. Exkronprins Georg.

Text å sid. 139.

Efter fotografier.

KONUNG ALFONS OCH DROTNING VICTORIA AV SPANIEN PÅ OFFICIELT BESÖK I PARIS. Ankomst till Elyséepalatset i och för besök hos republikens president. — Efter fotos.

FOLKUNGASAGAN A LORENSBERGSTEATERN.

Text till bild å sid. 140.

På Lorensbergsteatern i Göteborg avlöstes lördagen den 20 november säsongens stora evenemang Shaksperes Hamlet av Strindbergs skådespel *Folkungasagan*. Bland diktarens historiska dramer hör väl detta knappast till de starkaste. Man saknar däri den fasta karaktärsutmjalsling och klarhet i konstruktionen som kännetecknar de båda mästerverken Gustaf Vasa och Erik XIV. Tidsskedet ligger längre tillbaka, och dokumenten äro fattigare. Skådespelet är förlagt till tidpunkten för den mäktiga Folkungaättens utslöckande med konung Magnus — den ädle oskyldige martyren, som, enligt Strindbergs tankegång, av Gud är utsedd till försoningsoffer för sina förfäders blods-skuld och brott. Redan över första akten sprides något av det onda skenet från den stjärna, som bådar hans fall. Lyckans hjul vänder sig — alla hans företag misslyckas — hans godhet vändes i ondo — hans tillit gäckas — han känner ödets hand och överlämnar sig ödmjukt åt dess ledning fram mot undergången.

Vid uppförandet framstod det snart tydligt att regissören, dr Per Lindberg främst tillvaratagit de sceniskt verkningsfulla akter, som i bokstavig mening göra Folkungasagan till ett genialt skådespel. Miljön i naiv svensk medeltidsstämning firar sin största triumf i ett märkligt torg, vars make ingen av våra scener hittills framvisat. I tämligen stark stigning höjande sig från rampen upp mot rundbågshorizontens himmel lämnar det sitt utrymme åt den folkmängd av omkring ett och ett halvt hundrade personer som vid ett tillfälle samtidigt befinna sig inne på scenen och skänker övriga folkrika tablåer något av en malningsberäknade och detaljrika effekt. På detta torg motager konung Magnus de olika landskapens hyllning — en praktfull och storslagen scen — och släpar han efter sin lyckostjärnas nedgång sitt tunga kors. Som helhet kvardröjer i minnet detta skådespel med en färgrikedom, ljusglans och prakt, som även i denna teaters historia hittills är enastående.

Hr *Georg Blickingberg* hade skapat en konung Magnus som i konungslig värdighet, fromhet, blidhet och ödmjukhet förverkligade den gestalt dikten själf frammanför ens inre syn. Vid hans sida spelade med finhet och nobless fröken *Doris Nelson* drottning Blanches roll. Förtjusande som syn, en verklig barnadrottning var fröken *Elmy Båre* som *Beatrix*. Bland

övriga mera betydande roller som fingo ett förtjänstfullt utförande må nämnas fru *Tekla Sjöbloms* *Brigitta*, hr *Erik Landbergs* konung *Erik*, fru *Lotten Seelig Sandgrens* änkedrottning *Ingeborg*, hr *John Ekman*s hertig *Porse*. hr *Gösta Cederlunds* *Bengt Algotson*, hr *Torre Cederborgs* barberare samt fröken *Elsa Widdborgs* *Den besaita*

Sannolikt kommer Folkungasagan i denna uppsättning att bli säsongens stora slag numero två på Lorensbergsteaterns program.

TRE 1-AKTS OPEROR PÅ K. TEATERN,

Text till bilder å sid. 140.

Av de tre Puccini-operor, enakterne "*Manteln*", "*Syster Angelica*" och "*Gianni Schicchi*", som den 20 november hade sin premiär på Stockholmsoperan är det onekligen den första som är den mest intressanta. Med den här en bit av den nu ida storstaden överflyttats till operascenen en liten bit Parislek med automobil på avstånd, och positivt i orkestern — det hade ju varit ändå märkligare med en grammofoa. "*Syster Angelica*" är mild och mjuk som en dröm med sitt vackra, all livets bitterhet försöande slut och den sista "*Gianni Schicchi*" ett burleskt skämt och en ögonlägnad i fråga om uppsättning. Ingen av dem har något vidare att säga i musikaliskt avseende, kvällens bästa behållning ur den synpunkten blev i så fall de vackra kvinnokörerna i "*Syster Angelica*". Men den första har sitt dramatiska liv att bygga på och den sista sin uppslupna renässansstämning och samtliga de tre styckenas tänkbara möjligheter i fråga om uppsättning, röster, spel och orkester utnyttjades också vid framförandet på Operan. I "*Manteln*" innehades de tre huvudrollerna av *Anna Edström*, *David Stocman* och *Conny Molin*, samtliga förtäfliga, i mellanspelet gav *Ruth Whitefield Althin* en mycket ljus och skir bild av den olyckliga syster *Angelica* och i "*Gianni Schicchi*" slutligen liksom för övrigt också i "*Syster Angelica*" fick man tillfälle att i ett par smärre partier åter konstatera den nye stjärnan *Ingeborg Helmgrens* underbara röst-möjligheter, hon har några mellantoner, som äro helt enkelt ljuvliga. Den nye dirigenten *Stefan Strasser* hade den musikaliska ledningen om hand och uppsättningarne av *Harry Stangenberg* och *Thorolf Jansson* var icke minst anledning till kvällens framgång. Bifallet var starkast efter "*Manteln*" och efter slutstycket.

Veckans Porträtt Galleri

nödgas vi beklagligtvis allt fortfarande avstå från tillfölje de svårigheter med klichéring, vilka den alltjämt pågående kemigrafstrejken medför. Så snart det är oss möjligt, återupptaga vi serien. Redaktionen.

THORWALDSEN-JUBILEUM I KOPENHAMN PÅ 150 ÅRS DAGEN av hans födelse den 19 november. Den store danske bildhuggarens grav vid i Thorwaldsen-muséet i Köpenhamn smyckad. — Kjær fotograf

Hundrafemtioårsminnet av den danske bildhuggaren Thorwaldsens födelse firades den 19 nov. med stor högtidlighet i Köpenhamn. Thorwaldsens museum, som inrymmer de värdefullaste av mästarens arbeten, däribland en del nyligen förvärvade, och där även hans grav finnes, utgjorde vallfartsplatsen för alla dem som på minnesdagen ville hylla den hänsövlige stormannen inom konstens värld. Redan tidigt på dagen infann sig konungen och nedlade en krans på gravén, vilken under dagens lopp mottog en den rikaste blomstergård. Bland kranarne märktes även en från italienska legationen i Köpenhamn, vars band burde inskriptionen: "Från Thorwaldsens andra fädernesland". (Som känt torde vara var Thorwaldsen under en följd av år bo-ut i Italien och kände sig måhända lika innerligt knuten till detta land som till Danmark).

På aftonen arrangerades ett fackeltåg, varjämte den storslagen fäst var anordnad på rådhuset. I högtidigheterna ingick även en timpläng minnesringning i stadens alla kyrkor.

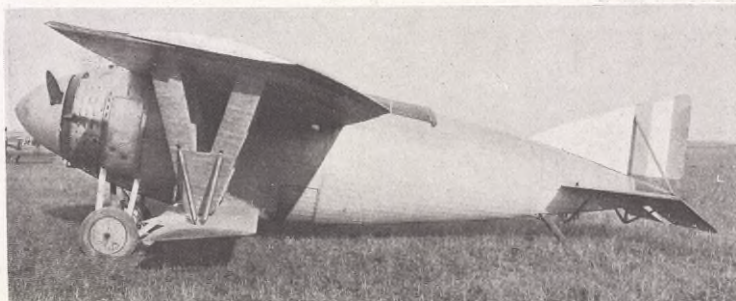
Norska lokomotivmannaförbundet, Norska järnbaneföreningarnes förbund och Kontorspersonalens förbund hava med stor majoritet fattat beslut om allmän järnvägssträjk natten till den 1 december.

Sakens förhistoria är denna. Förledet är tilltvingade sig de norska järnvägsfunktionärerna genom hot om sträjk en betydande löneförbättring ett år före den löne reglering, som kom övriga statsanställda till del. Vid denna sistnämnda löne reglering medtog icke järnvägsmännen, som ju redan fått sina lönekrav uppfylla. Deras organisationer uppsade med anledning härav avtalen till den 15 sept., förklarade blockad mot ny arbetskraft, förbjöd övertids- och ackordsarbete. Ministeriet Halvorsen nekade att godkänna de kollektiva uppsägelseerna samt fordrade blockadens upphävande och övertidsarbetets återinförande. Parterna enades slutligen om att tillsätta en förlikningskommitté, vars betogenhet inskränktes till att påpeka eventuella skiljaktigheter i fråga om järnvägsmännens och övriga statstjänstemäns av övningsregulativ samt att föreslå utjämnningar. Förlikningsnämnden höll sig strängt inom ramen för det meddelade uppdraget och dess slutliga förslag innehöll endast några smärre förbättringar i form av ålderstillägg. Förslaget godkändes av de norska järnvägarnes centralstyrelse, regeringen och stortingets löneutskott. Järnvägsmännens organisationer hava emellertid trots det att de sålunda på förhand godkänt förlikningsutskottets beslut om förhandlingsunderlag, under hot om strejk rest krav på en ny allmän löne reglering. Sekretariatet för "Nordiska lokomotivmannaförbundet" och centralstyrelsen för "Nordiska järnbanunionen", vilka organisationer omfatta de tre nordiska länderna, hava samlats i Kristiania för att dryfta de i samband med sträjken stående frågor na. Det är icke antagligt att stortinget skall bevilja den önskade stora löneförbättringen. Trots de höjda taxorna gå de norska banorna med stor förlust — innevarande år räknar man med ett deficit på 10 mill. kr.

F. D. ÖVERSTELÖJTNANT MALONE, den ytterligt komunistiskt sinnade engelske parlamentsledamoten, i dagarna arresterad i Dublin tillfölje uppviglande tal jämte vid företagen husundersökning funna komprometterande papper. Vår bild togs då han lössläpptes från Bow Street arressten mot hög borgen.

FÖRTROENDE-MÄN FRÅN NORDISKA JÄRNVÄGSMANNAFÖRBUNDET, samlade i Kristiania med anledning av strejkfrågan Fr. v. främst: J. A. Lundin (Sverige), Chr. Veire (Danmark), Forslund, (S.), Johan Alberti (ordf. i Norge), Skaarvold, Trondhjem, (v. ordf. i Norge); mellerst: redaktör Winberg, (S.), Ringdahl (S) Andersen (D.); överst: J. C. Hansen (N.), lokomotivföraren Bentsen (N.), Sandberg (N.).

EN UPPMÄRKSAMMAD NY FRANSK AEROPLANTYP MED STÄLLBARA VINGAR. T. v. med utdragna vingar, t. h. med ej utdragna vingar. — *etter foto* — Text å sid. 139

Elftertryck av text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angivande av källan förbjudes vid laga påföljd. För Berättelser och Historietter gäller oviilkorligt förbud.